

PAUL HARDING

BABAMIN
Yalnızlığı

ÇEVİRİ
MÜGE ATALAY BAYYURT

ROMAN

BABAMIN YALNIZLIĞI
Paul Harding

TİMAŞ YAYINLARI | 4010
Dünya Edebiyatı Dizisi | 34

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI
CumbaCo

1. BASKI
Mart 2016, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-06-2226-1

9 786050 822281

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© *Tinkers* orijinal adıyla Bellevue Literary Press tarafından yayımlanan bu kitabın
Türkiye'deki tüm yayın hakları Kalem Ajans ile anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

George Washington Crosby ölmeden sekiz gün önce halüsinasyonlar görmeye başladı. Oturma odasının ortasına yerleştirilmiş, kiralık hastane yatağında, yattığı yerden tavan sıvasındaki hayali çatlaklarda böceklerin gezindiğini görüyordu. Pencerenin bir zamanlar yerlerinde sapasağlam duran, sırlı cam panelleri artık gevşemişti. Sert bir rüzgâr hepsini devirecekti ve o zaman camlar; kanepede, ikili koltukta ve karısının herkesi sığdırabilmek için getirdiği mutfak sandalyelerinde oturan ailesinin kafasına yağacaktı. Bu cam sağanağı herkesi; Kansas, Atlanta ve Seattle'dan gelen torunlarını, Florida'dan gelmiş kız kardeşini odadan kaçıracaktı ve kendisi cam kırıkları içinde, yatağında mahsur kalacaktı. Polenler ve serçeler, yağmur ve hayatının yarısı boyunca kuş yemliklerinden uzak tutmaya uğraştığı, gözü pek sincaplar böylelikle eve girecekti.

Evi kendi inşa etmişti—temel betonunu dökmüş, kalas iskeleti kurmuş, boruları birleştirmiş, kabloları döşemiş, duvarlara sıva çekmiş ve odaları boyamıştı. Açık temelin içinde sıcak su deposunun son ek yerini lehimlerken bir yıldırım düşmüş ve onu karşı duvara fırlatmıştı. Sonra ayağa kalkmış ve ek yerini bitirmişti. Sıvasındaki çatlaklar kapandı;

tıkalı borular halledildi; yolunan tahta kaplama kazındı ve üzerine yeni bir kat boya vuruldu.

Biraz sıva alın, dedi; İran halılarının, Kolonyal stil mobilyaların ve bir düzine antik saatin arasında garip ve gayet kurumsal duran yatağında doğrulup. Sıva alın. Tanrım, biraz sıva, biraz kablo ve birkaç kanca. 5 dolara her iş hallolur.

Tamam, büyükbaba, dediler.

Olur, baba. Arkasındaki açık pencereden bir rüzgâr esti ve yorgun kafaların hepsi kayboldu. Bahçeden birbirine vuran bocce toplarının sesi geliyordu.

Öğle vakti ailesi mutfakta yemek hazırlarken bir an için yalnız kaldı. O zaman tavandaki çatlaklar yarıklara dönüştü. Yatağının kilitlenmiş tekerlekleri halının altındaki meşe parkelerde yeni açılmış fay hattının içine çöktü. Zemin belli ki her an çökebilirdi. Hiçbir işe yaramayan midesi, Topsfield Lunaparkı'ndaki oyuncaklardan birine binmiş gibi telaşlanacak ve yatağıyla birlikte omurlarını kütürdeten bir sarsıntıyla bodruma, oradaki atölyesinin ezilmiş kalıntılarının üzerine düşecekti.

George sahiden düşmüş gibi orada neler göreceğini hayal etti: Oturma odasının şimdi iki kat yukarıda kalmış tavanı, ortası göçünce huni şeklini almış, kıymık içindeki parkeler, yamulmuş bakır borular ve duvarlar boyunca parçalanmış damarlara benzeyen ve bu aniden oluşuvermiş harabenin ortasında kendini işaret eden elektrik kabloları. Mutfaktan gelen sesler.

George odada gözünün yetmediği bir yerde belki kucağında patates salatası ve rulo yapılmış rozbif dilimleriyle dolu kâğıt

bir tabakla ve elinde plastik bardaktaki zencefilli gazozuyla oturan birileri vardır umuduyla başını çevirdi. Ama yıkıntı ısrarcıydı. George seslendiyse de mutfaktaki kadınların sesleriyle bahçedeki adamların sesleri kesintiye uğramadı. Yıkıntılarının ortasında yatan George başını kaldırıp baktı.

İkinci kat bitmemiş çam iskeleti, uçları bir yere bağlanmamış boruları (tapa giydirilmiş borular George'un bir ara monte etmeyi düşündüğü lavabo ve tuvalete asla kavuşamamıştı), eski paltolarla dolu askıları, içlerinden unutulmuş masa oyunlarının, yapbozların ve kırık oyuncakların taşıdığı kutuları ve torbalar dolusu aile fotoğraflarıyla—bu fotoğrafların bazıları teneke levhalara basılmıştı, o kadar eskidiler—birlikte bodruma paldır küldür düştüğünde, George yüzünü korumak için elini bile kaldıramadı.

Ama o artık adeta hiçten var olan bir hayaletti. Dolayısıyla başka zaman olsa kemiklerini kıracak tahtalar, metaller, parlak baskılı kartonlar ve kâğıtlar (*Emlak oyununda altı kare ilerle!* Şalıyla dimdik oturup fotoğraf makinesine kaşlarını çatarak bakan, üzerindeki çiçekler ve tül yüzünden kafasında höyük gibi duran şapkasıyla gülünç görünen büyük büyükanne Noddin) üzerine düşünce tiyatro dekoru gibi etrafa saçıldı. Zaten ya George ya da onlar artık eski, gerçek şeylerin tıpkısının aynısıydı.

Orada mezuniyet fotoğraflarının, eski yün ceketlerin, paslanmış aletlerin, önce yerel lisede mekanik çizim departmanının başına terfi ettirildiğinin, sonra rehberlik danışmanı olarak atandığının ve ardından emekli olup hayatının geri kalanına bir tüccar ve antika saat tamircisi olarak devam ettiğinin yer aldığı gazete kupürleri arasında öylece yattı. Tamir ettiği saatlerin ezilmiş pirinç aksamları da bu yayıntının arasına

saçılmıştı. Üç kat yukarı bakınca çatının destek kirişlerini ve onların arasından geçen şişkin izolasyon straforlarının gümüş renkli sırtlarını gördü. Torunlardan biri (*hangisi?*) bu izolasyon straforlarını seneler önce oralara zımbalamıştı; ama şimdi bunların iki, üç metre kadarı yerinden çıkmıştı ve pembe, yün diller gibi aşağı sarkıyordu.

Çatı çökünce yukarıdan tekrar tahtalar, çiviler, katranlı karton, padavra ve izolasyon malzemesi yağdı. Mavinin üzerinde bir örs filosu gibi süzülen, tepesi düz bulutlarla dolu gökyüzü işte karşıdaydı. George kendini hastayken dışarı çıkmış gibi güçsüz ve dımdızlak hissediyordu. Bulutlar durdu, bir an için durakladılar ve sonra George'un başına aniden düşüverdiler.

Onların peşinden mavi gökyüzü yukarılardan gelip o darma-
dağın beton deliğine çekildi. Sonra cennetin süsleri silkelenip kopmuş gibi yıldızlar düşüp etrafında çınladı. En sonunda, siyah sarfiyatın tamamı kopup ayrıldı ve tüm öbeğin üzerine serilip George'un şaşkın kalıntısının üzerine örttü.

George'un ölümünden yaklaşık yetmiş yıl önce babası Howard Aaron Crosby geçimini yük arabasıyla sağlıyordu. Bu tahta bir yük arabasıydı. İki dingil ve tahta tekerlekler üzerine oturtulmuş çekmecelerden oluşuyordu. Her birine içe gömülmüş, pirinç bir halka kulp takılı ve kanca yapılmış işaret parmağıyla çekilip açılan bir sürü çekmece vardı. Bunların içinde fırçalar, tahta yağları, diş tozları, naylon çoraplar, tıraş sabunları ve usturalar yer alırdı. Ayakkabı cilası, bot bağcıkları, süpürge sapları ve bez paspas kafalarıyla dolu çekmeceler vardı. Gizli bir çekmecede ise dört şişe cin dururdu. Babası genelde ormanın derinliklerine giden arka yollardan, tozlu patikalardan geçirdi. Buralarda

saklı açıklıklarda talaş ve ağaç kütükleri arasında bir ahşap kulübede basit elbiseli ve saçları sımsıkı toplandığı için gülüyormuş gibi görünen (ama aslında gülmeyen) bir kadın, eğri büğrü bir eşikte elinde horozu çekilmiş bir av tüfeğiyle dururdu. Oh, sen miydin, Howard. Bari bir teneke kova alayım. Yazları süpürgeotlarının kokusunu alır, *someone's rocking my dreamboat* şarkısını söyler ve Meksika'dan gelmiş kral kelebeklerini seyrederdi (ateş rengi kelebekler, öylece göçer giderler; kendini bir nevi şair gibi görürdü). İlkbahar ve sonbahar onun kazancının en bol olduğu zamanlardı, çünkü ormanın içlerinde yaşayanlar sonbaharda kış için eşya depolardı (arabadan indirdiği malları kızıl akçaağaç yapraklarının üzerine dizerdi); ilkbahar da iyi geçirdi, çünkü yollar, haftalar sonra ilk kez açıldığı için ellerinde malzeme kalmamış olurdu. O zaman arabaya uyurgezerler gibi yaklaşırlardı: Parlak gözlü yırtıcılar. Howard bazen de ormanın içinden odunlukta çuval bezine sarılıp sertleşmiş bir çocuk ya da bir kadın için verilmiş tabut siparişleriyle gelirdi.

Tamirciydi. Tıngırdardı. Teneke kap kakak, dövülmüş demir. Eritilip toprak bir hazneye konmuş lehim dolgu. Cıva yama. Ara sıra çekiçlenmiş bir tencere düşer, kutup altı ormanda bir tenekenin ıslığı çınlardı. Ötücü bir kuş, bakırcı, ama çoğunlukla fırça ve paspas satan bir seyyar.

George bir evin temelini kazıp betonunu dökebilirdi. Testeyle kereste kesebilir, ahşap iskeleti kaldırıp çivileyebilirdi. Odalara kablo geçebilir ve boru döşeyebilirdi. Duvarlara alçıpan yapabilirdi. Zeminleri döşeme kaplayabilir ve çatıyı mantolayabilirdi. Tuğla basamakları inşa edebilirdi. Pencereleleri oturtup kanatları boyayabilirdi. Ama top fırlatamaz ya da bir mil bile yürüyemezdi. Egzersiz yapmaktan nefret

ederdi ve altmış yaşında erkenden emekli olduğunda elinden gelse, iyi bir alabalık havuzu açmak için çim biçme makinesiyle temizlik yapmak dışında nabzını bir daha hiç yükseltmezdi. Kasığındaki kanser için ilk kez radyasyon tedavisi gördüğünde bacaklarının kumsala vurmuş iki fok gibi şişip kütük gibi sertleşmesinin sebebi, işte bu egzersiz eksikliği olabilirdi. Yatalak olmadan önce, sanki modern protezler ortaya çıkmadan önce yaşanmış bir savaşta bir uzvu kesilmiş gibi yürümüş, iki tahta bacak beline demir raptiyelerle tutturulmuş gibi tökezlemişti. Karısı gece yatakta pijamalarının üzerinden bacaklarına dokunduğunda, aklına meşe ya da akçağaçlar gelmişti. Kocasının bodrumdaki atölyesine inip zımpara kâğıdı ve vernik aldığını, bacaklarını sanki bir mobilyanın ayaklarıymış gibi zımparalayıp bir fırçayla boyadığını hayal etmemek için kendini başka şeyler düşünmeye zorlamıştı. Bir keresinde kocam bir masa, diye düşünüp de gülmemeye çalışırken genzinden yüksek sesli bir homurtu çıkmıştı. Sonrasında kendini öyle kötü hissetmişti ki ağlamıştı.

Howard günlük turları sırasında muhatap olduğu taşralı kadınlardan bazılarının inadının kendisini geliştirdiğine inanıyordu ya da bu konuyu bilinçli bir şekilde düşünse, yılmadan ve sabırla akıl yürütse buna inanırdı. Sabun üreten firma, yeni bir formül çıkarıp eskisini üretmeyi bırakınca ve kutuyu değiştirence; Howard, karşısındakiler müşterileri olmasa çabucak kabullenip teslim olacağı tartışmalara katılmak zorunda kaldı.

Sabuna ne oldu?

Sabun bu işte.

Kutusu farklı.

Evet, değiştirdiler.

Eski kutunun nesi vardı?

Bir şeyi yoktu.

O halde niye değiştirdiler?

Çünkü sabun daha iyi oldu.

Sabun değişti mi?

Daha iyi oldu.

Eski sabun kötü değildi ki.

Elbette değildi, ama bu daha iyi.

Eski sabun kötü değildi. Bu nasıl daha iyi olabilir?

Daha iyi temizliyor.

Eskisi gayet iyi temizliyordu.

Bu daha iyi—üstelik daha çabuk temizliyor.

Neyse, normal sabundan bir kutu alayım.

Normal sabun artık bu.

Normal sabundan alamıyor muyum?

Normal sabun bu, garanti veriyorum.

Ben yeni bir sabun denemek istemiyorum.

Yeni değil.

Dediğin gibi olsun, Bay Crosby. Dediğin gibi olsun.

Hanımfendi, bir peni daha lazım.

Bir peni daha mı? Niye?

Sabun bir peni zamlandı, artık daha iyi olduğu için.

Mavi kutuda başka bir sabun için bir peni daha fazla mı ödemem lazım? Ben bir kutu normal sabunumdan istiyorum.

George bir garaj satışından bozuk bir saat alınca, saatin sahibi on sekizinci yüzyıldan kalma bir tamir el kitabının yeni baskısını ona bedavaya verdi. George böylelikle eski saatlerin içlerini kurcalamaya başladı. Bir makinist olduğu için dişli oranlarından, pistonlardan, küçük çarklardan, fizikten, malzemenin dayanıklılığından anlıyordu. Herkesin atlardan anladığı Kuzey Kıyısı'nda bir Yanki olduğu için de dokuma fabrikalarının, taş ocaklarının, borsa kâğıtlarının ve tilki avlarının hayaliyle uyuklayan eski paranın kimlerde olduğunu biliyordu. Bankerlerin, zamanı söyleyen inatçı aile yadigârları çalışmaya devam edebilsin diye iyi para ödediğini öğrenmişti. Çarktaki eskimiş bir dişi eliyle yenileyebilirdi. Vidaları sök; onları sedir ya da ceviz mahfazanın içinden belki sadece çeksen bile olur, vida dişleri çoktan şömine raflarının üzerinden silinen talaşa dönmüş bile. Saatin arkasını bir define sandığının kapağını kaldırır gibi kaldır. Büyüteçli masa lambasını yaklaştır, ışık omzunun üzerinden gelecek şekilde ayarla. Kararmış pirinci incele. Üzeri toz ve yağla kaplanmış küçük dişlilere bak. Dövülmüş, bükülmüş, yakılmış mavi, yeşil ve mor metal dalgalarına bak. Parmağını saatin içine sok; eşapman çarkı (her parçaya kusursuz bir isim konmuş—eşapman: mekanizmanın sonu, enerjinin dışarı aktığı, kurtulduğu, zamanı vurup yendiği yer). Burnunu yaklaştır, metal tanen gibi kokuyor. Üzerlerine kazınmış isimleri oku: *Ezra Bloxham—1794; Geo. E. Tiggs—1832; Thos. Flatchbart—1912*. Kararmış parçaları mahfazanın içinden çıkar. Onları amonyağın içine yatır. Burnun yanarken, gözlerin sulanırken amonyağın içinden çıkarınca gözyaşlarının arasından yıldızlar gibi parladıklarını gör. Dişleri törpüle. Burçları çak. Yayı tak. Saati yerleştir. Adını ekle.

Tenekeci. Tamirci. Tın tın tın. Tıngır mıngır. Kap kacakla kovalar çınlardı. Bir de Howard Crosby'nin kulakları çınlandı; bu çınlama uzaklarda başlayıp yaklaşıp, sonra kulaklarına yerleşip oraya iyice sokulurdu. Başı bir çanın içindeki tokmak gibi zonklardı. Soğuk ayak parmaklarının ucunda zıplardı; sonra dişleri birbirine vurup da dizlerinin bağı çözülünceye ve dağılmamak için kendine sarılmak zorunda kalıncaya dek, vücudundaki bu çınlamanın dalgalarıyla gezinirdi. Bu onun *aura*'sıydı, tam bir nöbet geçirmeden hemen önce onu saran kimyasal elektriğin soğuk halesi. Howard saralıydı. Quebec'li Blacklerin zaman içinde azalmış, ama inatçı bir kolundan gelen karısı Kathleen, eski adıyla Kathleen Black, sandalyelerle masaları bir kenara çeker ve onu mutfağın ortasında yere yatırırdu. Boğulmasın ya da dilini ısırmasın diye çam ağacından bir çubuğu temiz bir beze sarardı. Nöbet çabuk gelirse çubuğu onun dişlerinin arasına bir şeye sarmadan sıkıştırırdı; o zaman Howard ağzında kıymıklar ve odun tadıyla kendine gelirdi ve başı, içi eski anahtarlar ve paslı vidalarla dolu bir cam kavanoz gibi olurdu.

Parçalarına ayrılmış saati yeniden birleştirmek için saatin arka kapağı, yumuşak bir kumaşın, hatta tercihen pek çok kere katlanmış, kalın bir güderi parçasının üzerine konur. Her bir çark ve onun mili, önce merkez çark ve gevşek palangasıyla; Bay Da Vinci'nin insanlığa o mucizevi hediyesi yivli koni ile başlayıp küçüklere geçerek uygun deliğe yerleştirilir. Bu küçük çarkların dişlerinden biri bir sonraki dişlinin boşluğuna oturulur ve çan tertibatının volanıyla ana dişli takımının eşapman çarkı doğru yerlerine yerleştirilinceye dek bu şekilde devam edilir. Saatçi artık bir masal kitabına

yaraşır bir düzeneğin açık yüzüyle karşı karşıyadır; dişliler tıpkı rüyadaki tembel bir makine gibi bir o yana, bir bu yana hareket eder. Ama evrenin zamanı böylece belirlenemez. Böylesi sahtekâr ve uydurma bir cihaz, yalnızca zapt edilemez hayaletlerin gerçek dışı zamanını gösterir. Ön panel ele alınır ve ilk olarak zemberekle vurucu yayın yukarı bakan direklerine yerleştirilir, bunlar türlü türlü parçanın içinde en büyük ve en kolayca oturtulan kısımlardır. Bu halledildikten sonra, saatçi oynak bağırsaklardan oluşan bu sarsak sandviçi iki plakayı sıkarak, ama (hizaya sokulmamış mil uçları zedelenmesin diye) fazla bastırmamaya ve (yarısı yeniden düzenlenmiş alet tekrar parçalarına ayrılmasın, bunlar saatçinin atölyesindeki tozlu ve kuytu yerlere kaçıp onun sayıp sövmesine yol açmasın diye) fazla gevşek tutmamaya özen göstererek göz seviyesine kaldırır. Sabırlı saatçi, işini ve saati bitirip merkez çarka dokunduğunda çark, pirinç parçalara has o mantıkla vızıldayıp pır pır etmek yerine gıcırdayıp anlamsız sesler çıkarıyorsa bu noktada, süreçte geri dönülmeli ve arıza alametleri giderilinceye dek sükûnetle tekrar denenmelidir. Yalnızca tek bir ana dişli takımının bulunduğu saatlerde aleti yeniden diriltmek kolaydır. Ama örneğin ayın pandomim yaptığı ya da biblodan bir ahmağın meyve atıp tuttuğu fazladan özellikler eklenmiş daha girift düzenekler, neredeyse sonsuz bir beceri ve azim gerektirir. (Yazar Bohemya'nın doğusunda kadranı etrafında koca bir meşe ağacının demir ve pirinçten yapılmış bir kopyasının yer aldığı bir saatten bahsedildiğini duymuştur. Saatin yurdunda mevsimler değıştikçe pirinçten ağacın

dallarında her biri dalına saç kadar ince bir sapla bağlı, sırlanmış renkleri yeşilden metalik kırmızıya kadar uzanan, bin tane minik bakır yaprak beliriyormuş. Sonra bir zamanlar dünyayı yerinde tuttuğuna inanılan efsanevi sütunlardan birine benzeyecek şekilde yapılmış mahfazanın içindeki şaşılası mekanizmalar sayesinde dallar yaprakları sapsarı boyunca döne döne aşağı bırakıyor ve kadranın aşağısına serpiştiriyormuş. Eğer böyle bir alet sahiden olsaydı, Bay Newton daha şahane bir ağacın altına oturamazdı.)

— *Sağduyulu Saatçi*, Saygıdeğer Din Adamı
Kenner Davenport, 1783

George Crosby ölürken pek çok şey hatırladı, ama bunlar kontrol edebildiği bir sırada değildi. Hayatına bakmak, bir adamın yolun sonunda hep yapacağını hayal ettiği gibi hayatını gözden geçirmek adeta kayan bir kütleye; bir mozaik taşlarının döne döne düşerken hep tanıdığı renklerle, bildiği elementlerle, moleküler birimlerle, mahrem eğilimlerle yeni bir resim oluşturmasına, fakat artık kendi iradesinden de bağımsız kaldığı için düşünmeye kalkıştığına ona kendisinin başka bir halini göstermesine şahit olmaktı.

Ölmeden yüz altmış sekiz saat önce, Batı Cove Metodist Kilisesi'nin bodrum penceresinden içeri sızdı ve Cadılar Bayramı gecesi çanı çaldı. Böyle bir şey yaptığı için, babasının bodrumda kendisini kırbaçlamasını bekledi. Ama babası çok güldü ve kendi kalçasına bir şaplak attı, çünkü George pantolonun arkasını *Saturday Evening Post* gaze-

tesini sayfalarıyla doldurmuştu. George akşam yemeğinde çit çıkarmadan, annesine bakmaya korkarak oturuyordu çünkü gecenin on biri olmuştu ve babası eve gelmemişti, ama annesi onları önlerinde soğuk yemeklerle hâlâ masada oturtuyordu. Evlendi. Taşındı. Metodist, Kongregasyonist ve son olarak da Üniteriyen'di. Makineler çizmiş, mekanik çizim öğretmişti; kalp krizleri geçirmiş ve hayatta kalmıştı; yeni otoyol açılmadan önce mühendislik okulundan arkadaşlarıyla orada hız yapmıştı; matematik dersleri vermiş, pedagoji yüksek lisansı ve lisede danışmanlık yapmıştı; her yaz poker arkadaşlarıyla—doktorlar, polisler, müzik öğretmenleri—birlikte balık tutmak için kuzeye gitmişti; bir garaj satışından bozuk bir saat ve saatin nasıl tamir edileceğini gösteren, on sekizinci yüzyıldan kalma bir kılavuz kitapçığının tekrardan basımını satın almıştı; emekli olmuştu; turla Asya, Avrupa ve Afrika'ya gitmişti; otuz sene boyunca saat tamir etmiş, torunlarını şımartmış, Parkinson hastalığına tutulmuş, şeker hastası olmuş, kansere yakalanmış ve oturma odasının ortasında, bayram yemeklerinde iki kanadını açtıkları yemek masasının yerine konmuş bir hastane yatağına yatırılmıştı.

George'un babasını düşünmeye izni yoktu. Gerçi saat tamir ederken ara sıra yay tamburuna oturtmaya çalıştığı yeni bir zemberek, tutgacından kurtulup patladığında ve ellerini kestiğinde, hatta bazen saatin geri kalanına da zarar verdiğinde, gözlerinin önüne yerde ayakları sandalyeleri tekmeleyen, kilimleri toplayan, masalardan lambaları düşüren, başını parkelere vuran, dişlerini bir sopaya ya da George'un parmaklarına geçiren babası gelirdi.

Annesi, George'la ve onun ailesiyle birlikte ölünceye dek yaşamıştı. Bazen, belki de eski kocasının kendisini alt ettiği

yer orası olduğu için, onu sepetlemeyi planlarken yemek masasında terk edildiği için, George'un babasının ne sersem bir adam olduğunu çoğunlukla yemeklerde hatırlardı. Kahvaltıda ağzına bir kaşık yulaf lapası atar ve kaşığı takma dişlerine insanı dehşete dűřüren bir sesle çarparak ve emerek çekip çıkarır ve şunun gibi şeyler söylerdi: şairmiş, peh! Kuř beyinlinin tekiydi, etrafta nöbetler geçirip duran bir saksadıan, çatlak bir kuştu, iřte o kadar.

Ama George annesinin huysuz kalbini affetmişti. Onun acı ağıtlarıyla aslında hangi derdine derman aradığını ne zaman dűřünse, gözlerine yaşlar hücum ederdi ve sabah sabah başını gazetesinin başlıklarından kaldırır, eğilir ve onu káfur yağı sürülmű alnından öperdi. Annesi ise bu davranışa karşılık olarak şöyle derdi: Sakın bana kendimi daha iyi hissettirmeye falan kalkışma! O adam benim huzuruma sonsuza dek gölge dűřürdü. Kahrolasıca aptal! Ama bu bile George'a kendini iyi hissettirirdi, çünkü bu bitmek bilmeyen terane annesini yatıştırır ve ona o hayatın bittiğini hatırlatırdı.

George ölüm döşeğinde yatarken babasını tekrar görmek istedi. Babasını dűřünmek istedi. Odaklanıp geri gitmeye kalkıştığı, derinlere gömölüp şimdiki andan uzaklaşmak istediği her seferinde bir acı, bir gürlütü, çarşaflarını değiştirmek için onu bir o yana, bir buna yuvarlayan birileri, kanserle tıkanmış böbreklerinden sızan ve giderek yoğunlaşıp kararan kanına karışan toksinler onu bitap vücuduna ve karman çorman haldeki zihnine geri döndürdü.

George bir öğleden sonra, ölümünden önceki baharda hastalıklar pekişirken hatıralarını ve anekdotlarını kaydetmeye

karar verdi. Karısı alışverişe çıkmıştı, dolayısıyla kasetçaları bodrumdaki çalışma masasına indirdi. Atölyesiyle alet edevatın durduğu oda arasındaki kapıyı açtı. Aletlerin durduğu odada matkap tezgâhıyla metal torna makinesinin arasında bir odun sobası vardı. Eski gazeteleri dürdü ve odanın bir köşesinde, bölme duvarın kapısının yanında sakladığı yarım çeki odunun arasından aldığı üç kütükle birlikte ocağa yerleştirdi. Bodrumun beton gibi soğuşunu kırabilmek umuduyla bir ateş yakıp sobanın bacasını düzeltti. Sonra atölyesindeki masanın başına döndü. Kasetçalara takılmış ucuz mikrofon, etrafını saran parçanın üzerinde dik duramıyordu; bu kıskaç o kadar hafifti ki mikrofonla kasetçalar arasındaki kablonun boğumu yüzünden devrilip duruyordu. George kabloyu düzeltmeye çalıştı, ama mikrofon bir türlü dik duramayınca onu kasetçaların üzerine yerleştirmekle yetindi. Kasetçaların tuşları ağırdı ve yerlerine oturabilmek için biraz çaba sarf etmek gerekiyordu. Her birinin üzerinde şifreli bir kısaltma vardı ve George sesini kaydetmek için doğru kombinasyonu bulduğuna inanıncaya dek onlarla biraz uğraşmak zorunda kaldı. Kasetçaların içindeki kasetin üzerinde soluk pembe bir etiket vardı: Erken Dönem Blues Derlemesi, Telif Hakkı Hal Broughton, Jaw Creek, Pensilvanya. George kaseti karısıyla birlikte seneler önce bir ara yazları gittikleri Elderhostel'deki üniversite kurslarından biri sırasında aldıklarını hatırladı. George ÇAL tuşuna ilk bastığında ince ve uzaklardan gelen bir erkek sesi, peşindeki cehennem tazısından bahseden bir şarkı söylüyordu. George kaseti başa sarmak yerine böyle bir şikâyetin kendi konuşmasına iyi bir giriş olabileceğini hissetti ve kayda başladı. Bir duruşmada sorulara cevap veriyormuş gibi kollarını birleştirip mikrofonta eğildi ve masanın kenarına yaslandı. Gayet resmî bir şekilde konuşmaya koyuldu: